

θεσιν δὲ τῆς πρὸς αὐτὸν διαγωγῆς τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἐν Ἀγγλίᾳ ἔλαχε πλείστων περιποιήσεων, ὅταν ἔφερε νὰ δείξῃ ἐκεῖ τὰ Τρωϊκὰ εὐρήματα, ἐν δὲ Γερμανίᾳ, ὅτε προσέφερεν αὐτά, καὶ διὰ παρασήμου Ταξιαρχῶν ἐτιμήθη, καὶ ἐπίτιμος πολίτης τοῦ Βερολίνου ἀνεγνωρίσθη.

Εἰς Σουηδίαν

Πρὸ πολλοῦ ἔτρεφον τὸν διακαῆ πόθον τοῦ νὰ ἐπανίδω τὴν ἐν Στοκχόλμῃ ἀδελφήν μου κόμισσαν Ῥόζεν, ἣν, τὸ τελευταῖον, ἐπὶ μίαν ἡμέραν εἶχον μόνον ἀπαντήσῃ κατὰ τὰ 1868 ἐν Σπᾶ. Προσέτι δ' ἤθελον, ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, νὰ δώσω ὀλίγην ἀναψυχὴν εἰς τὰς θυγατέρας μου, φέρων αὐτὰς ἐκτὸς τοῦ Βερολίνου. Ἀπήλθομεν λοιπὸν τὴν Κυριακὴν, 21 Ἰουνίου (3 Ἰουλίου), περὶ τὰς 10 τῆς πρωΐας, καὶ εἰς τὰς 3 μ. μ. ἀφίχθημεν εἰς τὴν παραλίαν Στραλσουνδην, ἀπέναντι τῆς νήσου Bügen, πόλιν ἰδίως περιεργον διὰ τινὰς ἀρχαίας αὐτῆς οἰκοδομὰς, μάλιστα τὸ Δημαρχεῖον, καὶ τὴν ἐκκλησίαν τῆς 17ης ἑκατονταετηρίδος, πολλὰ περιέχουσιν μεσαιωνικῆς τέχνης ἔργα. Γευματίσαντες δ' εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Löwe, καὶ εἰς τὰ περίχωρα περιδιαβάσαντες, ἐπέβημεν ἀτμοπλοίου τῇ 10 τὸ ἑσπέρας καὶ ἀνήχθημεν, κατὰ τὰς 2 1/2 μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἔχοντες οὐχὶ λείαν τὴν θάλασσαν, καὶ ἐπομένως οὐχὶ ἥσυχον ὕπνον.

Τῇ δ' ἐπαύριον εἰς τὰς 7 ἐγεγυθίς, ἀνῆλθον εἰς τὸ κατάστρομα, καὶ ἐκεῖ, πρὸς ἑκπληξιν καὶ χαρὰν μου, εἶδον ἐρχόμενον πρὸς με καὶ τείνοντά μοι τὰς χεῖρας, Κύριον, ὃν εὐθὺς ἀνεγνώρισα ὡς τὸν ποτὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει συνάδελφόν μου, Πρόσβυν τῆς Σουηδίας κ. d' Ehrenhof, ἐπ' ἀδείᾳ ἐπανερχόμενον, μετὰ τῆς νεωτέρας θυγατρὸς του, εἰς Στοκχόλμην, ὅπου ἡ πρεσβυτέρα ἦν ἑγγαμος ὑπὸ τὸ ὄνομα κυρία Βαλλεμβέργ, καὶ ἀποκατεστημένη. Εἶχον δὲ γνωρίσῃ ἀμφοτέρας, ὡς παιδιά, ὅτε ἡμεθα γείτονες ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου.

Κατήχθημεν δὲ εἰς τὰς 11 3/4 εἰς Malmö, τὸν Σουηδικὸν λιμένα, καὶ ἐκεῖ, συμπρογευθέντες, ἀπήλθομεν διὰ τοῦ σιδηρο-

δρόμου εἰς τὰς 2.40. Καὶ ἔδυσε μὲν ὁ ἥλιος εἰς τὰς 9 ³/₄, ἀλλ' ἐξηκολούθει τὸ φῶς, καὶ εἶχον ἀποφασίση ἐγὼ νὰ μὴ ἐπιδοθῶ εἰς ὕπνον, πρὶν ἢ νυκτώσῃ τοσοῦτον, ὥστε νὰ μὴ βλέπω ν' ἀναγινώσκω. Οὕτω δὲν ἐκοιμήθη οὐδὲ στιγμὴν, διότι οὐδὲ στιγμῆς σκότος εἶχομεν, μέχρις οὗ ὁ ἥλιος πάλιν ἀνέτειλε περὶ τὰς 2 ¹/₄. Δι' ὅλης ἐπομένως τῆς νυκτὸς ἐδυνάμην ἀκωλύτως νὰ θαυμάζω τὴν ὥραίαν φύσιν, τὴν χώραν πᾶσαν γλοάζουσαν, καὶ κεκαλυμμένην, ποῦ μὲν ὑπὸ συσκίων δασῶν, δι' ὧν διεφαίνοντο αἱ ἐρυθροβαφεῖς ξύλινοι τῶν χωρίων οἰκίαι, ποῦ δ' ὑπὸ χαριεστάτων καὶ ἀλλήλαις διαδεχομένων λιμνῶν, ἔχουσαν δὲ παραδόξως σχεδὸν πανταχοῦ εἰς τὴν ἐπίπεδον ἐπιφάνειαν γρανίτην λίθον ὀριζοντίως ἐπ' αὐτῆς ἐκτεινόμενον, οὐδόλως δὲ κωλύοντα τὴν πλουσιωτάτην βλάστησιν εἰς τὰς πολυπληθεῖς τοῦ ὄωγμάς.

Εἰς Στοκχόλμην δ' ἀφίχθημεν εἰς τὰς 7 ¹/₂ τὴν πρωΐαν, καί, ὑποδεχθεῖς ἡμᾶς ὁ ἤδη ὑφ' ἡμῶν τηλεγραφικῶς εἰδοποιηθεῖς ἀνεψιός μου Γεώργιος (Ρόζεν), μᾶς ἔφερε καὶ κατελύσαμεν εἰς τὸ Grand Hôtel, κείμενον ἀκριβῶς ἀπέναντι τῶν Ἀνακτόρων.

Ἄμα δ' ἐλάβομεν κατοχὴν τῶν δοθέντων ἡμῖν τριῶν λαμπρῶν δωματίων, ἐσπεύσαμεν πρὸς τὴν ἀδελφήν μου, ἣτις, ἐκ τῆς οἰκίας της, εἶχε διὰ τό θέρος μεταβῆ εἰς μικρὰν παραποτάμιον καὶ πρόσγειον κατοικίαν ἐπὶ τοῦ χείλους ἑνὸς τῶν πολλῶν τὴν πόλιν διασχιζόντων αὐλάκων. κατὰ τὴν θέσιν Skepelholm, ἐπιβλέπουσαν μίαν τῶν μᾶλλον ἐν χρήσει ἀποβαθρῶν καὶ πρὸ ταύτης νησίδιον γραφικώτατον. Τὴν εὗρομεν δ' ἐπὶ μακρᾷ ἔδρᾳ ἡπλωμένην ἀπὸ ἑτῶν, ἀδυνατοῦσαν νὰ κινηθῇ, ἰσχνὴν καὶ βαθεῖς ἔχουσιν τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ διατηροῦσαν τὴν εὐγενῆ τοῦ πατρὸς ἡμῶν, ὃν ὁμοίαζε, φυσιογνωμίαν καὶ τοῦ πνεύματός της τὴν χάριν καὶ ζωηρότητα.

Ὁ δὲ σύζυγός της, ὁ Κόμης Ἀδόλφ Ρόζεν, ὁ ἄλλοτε τόσον ἀκαμάτως δραστήριος, ὁ ὀργανώσας καὶ αὐξήσας τὸ Ἑλληνικὸν ναυτικόν, δι' ἰδίων ναυπηγιῶν, πρῶτος δὲ τὴν πατρίδα του πλουτίσας διὰ σιδηροδρόμων. ἦν ἐντελῶς τυφλός, διατηρῶν δ', οὐχ ἥττον, πάντοτε τῶν τρόπων του τὴν λεπτότητα, καὶ γεροντικῶς ὁμιλητικός. Ὁ υἱός των δὲ Γεώργιος, εἶχεν ἀναπτυχθῇ εἰς ἔξοχον

ζωγράφον, καὶ εἰ καὶ τὴν ἡλικίαν νεώτατος, ἦν ὅμως Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Καλλιτεχνῶν. Ἐπεσκέφθημεν δὲ καὶ τὸν ἀδελφὸν τοῦ γαμβροῦ μου, τὸν Κόμητα Reinhold, ὃν εἶχον γνωρίσῃ ἄλλοτε ἐν Ἀθήναις ἐπιδημοῦντα, καὶ εὗρον αὐτὸν ἀπὸ ἑξαμηνίας κατάκοιτον. Καὶ τοιαύτη μὲν ἦν τότε τῆς φύλης ἀδελφῆς μου ἡ οἰκογένεια. Ἐκτοτε δὲ σκληρὰ εἰμαρμένη τοὺς ἀνήρπασε πάντας, πλὴν τοῦ νέου Γεωργίου.

Σταθερὸς ὁδηγὸς ἡμῶν ὢν ὁ Γεώργιος, μᾶς περιήγαγεν εἰς πάντα τὰ θεὰς ἄξια ἐν τῇ πόλει, καὶ μάλιστα εἰς τὸ ἀξιόλογα καλλιτεχνήματα περιέχον Μουσεῖον, τινὰ ἔργα αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ἐν οἷς ἦν καὶ ὠραία εἰκὼν τοῦ πατρὸς του, ἐπισήμως ἐκεῖ ἀνατεθεῖσα, καθ' ἣν φέρει ἐπιγραφὴν, ὥς δεῖγμα ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης, ἔνεκα τῶν ὑπὲρ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν σιδηροδρόμων προσπαθειῶν του. Μᾶς περιήγαγε δὲ καὶ εἰς τοὺς ὠραιότερους τῶν δημοσίων περιπάτων, ὥς τὸν Djur-Gården (Thiergarten) καὶ τὸ Belveder, ὅπου ἀπηντήσαμεν καὶ ἐγνωρίσαμεν τὸν κ. Patenotre, Πρόσβυν τῆς Γαλλίας. Ὁμοίως δ' ἐπεσκέφθημεν καὶ τὴν νῆσον τῶν Ἰπποτῶν, ἐφ' ἧς ὠκοδομημένα εἰσὶ τὰ Ἀνάκτορα, καὶ τὴν ὀπίσω αὐτῶν κειμένην τῶν Ἰπποτῶν ἐκκλησίαν, περιέχουσιν τάφους Βασιλέων καὶ τὸν τοῦ Βερναδότ. Προσέτι δὲ τὴν Βουλὴν τῶν Εὐγενῶν, ἀρχαῖον καὶ ὠραῖον οἰκοδόμημα, ἔχον εἰς τοὺς τοίχους ἀναγεγραμμένους τοὺς τίτλους καὶ τὰ οἰκόσημα πασῶν τῶν εὐγενῶν οἰκογενειῶν. Μεταξὺ δὲ τῶν νεωτάτων εἶδομεν καὶ τὰ τοῦ Dixon, συζύγου τῆς Μαρίκας, θυγατρὸς τῆς ἀδελφῆς μου, ἐκ Σκωτίας καταγόμενον, εἰς ὃν πρὸ ὀλίγου εἶχε χορηγηθῇ τίτλος εὐγενείας. Ἐν δὲ τῇ μεταξὺ τῶν δύο οἰκοδομῶν ἐκτεινομένη πλατεία ἴσταται χαλκοῦς ὁ Γουσταῦος Ἀδόλφος, οὕτως ἐστραμμένος, ὥστε φαίνεται ὅτι ἀπὸ τοῦ Βουλευτηρίου, ἐξ οὗ προήρχετο, διευθύνεται πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, ἐν ἣ ἔλαβε τὸ Βασιλικὸν στέμμα, καὶ εἰς τ' Ἀνάκτορα. Δι' ὠραίου δ' αἰμοπλοίου διεπλεύσαμεν τὴν λίμνην Mälaren, μαγευτικὰς ἔχουσιν τὰς ὄχθας, κατεσπαρμένην ὑπὸ πλείστων συμφύτων νήσων, αἷς ποικίλουσι βράχοι καὶ ἀγροικίαι, καὶ προσορμισθέντες εἰς Drottningholm (τὴν βασιλικὴν νῆσον) ἐπεσκέφθημεν κατ' ἀρχὰς τὴν China, θαυμασίαν οἰκοδομὴν Κινε-

ζικοῦ ῥυθμοῦ, μετὰ πλήθους σινουρρημάτων, προσενεχθεῖσαν τῷ 1770 ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἀδόλφου Φρειδερίκου εἰς τὴν Βασίλισσαν, ὡς δῶρον ἀπροσδόκητον κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων της.

Εἶτα δέ, διαβάντες διὰ κήπων εὐρυχώρων, ἐν οἷς καὶ περιεργον εἶδομεν, οὐχὶ ὤκοδομημένον, ἀλλὰ πεφυτευμένον θέατρον ὑπαιθρον, ἔχον τὰ προσκήνια καὶ πάσας τὰς διαιρέσεις ἐκ δένδρων θαλλόντων, ἀνήλθομεν εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ βασιλικὴν ἔπαυλιν, πολλὰ ἔργα τέχνης καὶ ἰδίως ζωγραφικῆς περιέχουσας. Μία τῶν μεγίστων αὐτῆς αἰθουσῶν ἐστὶ καθιερωμένη εἰς τὰς εἰκόνας τῶν συγχρόνων Βασιλέων, καί, ἐν ἄλλοις, εἶδομεν καὶ τὰς τοῦ Ὁθωνος καὶ τῆς Ἀμαλίας.

Τὴν δ' ἐπιούσαν ὁ Γεώργιος μᾶς ἔφερεν εἰς τὸ ἀξιόλογον Μουσεῖον τῶν βορείων ἀρχαιοτήτων, οὗ ὁ Διευθυντὴς κ. Hildenbrand πολλὰς περιέργους ἀρχαιοτήτας μᾶς ἔδειξε καὶ ἐξήγησε καὶ φυλλάδια δὲ μᾶς ἔδωκε τῆς Σκανδιναυικῆς Ἀκαδημίας, ἧς ἡμην μέλος ἀντεπιστέλλον ἀπὸ τοῦ 1859. Εἶτα δὲ εἶδομεν τὸ πλουσιώτατον Δαρκωλιανὸν Ἐθνολογικὸν Μουσεῖον, σκεύη ἀρχαῖα, τάφους, πλαγγῶνας κτλ. καὶ διακονούμενον ὑπὸ νέων ὑπηρετιῶν ἐν ἀρχαίᾳ ἀναβολῇ. Συνηντήσαμεν δ' ἐκεῖ τὸν κ. Pfuel, Πρέσβυν τῆς Γερμανίας, καὶ τὸν Στρατηγὸν Stranz. Εἰς δὲ τὴν βιβλιοθήκην τοῦ μουσείου τούτου, μετὰ τῶν πολλῶν περιέργων χειρογράφων, μᾶς ἔδειχθη ἐν τοῦ Χρυσοστόμου, ἐν Ῥουμανικόν, καὶ αὐτόγραφα τοῦ Βολταίρου, τοῦ Τεγνέρ, τῆς Βρέμερ, τοῦ Καρόλου Ι', τοῦ Γουσταύου Γ'. κτλ. Ἐπλεύσαμεν δ' εἶτα εἰς τὸ μεταξὺ χαριεστάτων λόφων κείμενον ἀνάκτορον τοῦ Kiriksdol, ὅπου, ἐν ἄλλοις, εἶδομεν καὶ ὠραίας εἰκόνας, ζωγραφηθείσας ὑπὸ τοῦ ἐσχάτου Βασιλέως Καρόλου Ε'.

Κατὰ τὰς ἐλευθέρας δ' αὐτῶν στιγμὰς αἱ θυγατέρες μου, μεταβαίνουσαι εἰς Djar-Gården ἢ εἰς ἄλλα γραφικὰ μέρη, συνεχέστατα ἐν Στοκχόλμῃ, ἐξωγράφουν ἐκεῖ εἰκόνας ἐλαιογραφικὰς.

Ἦλθεν δ' εἰς ἐπίσκεψιν ἡμῶν ὁ κ. D'Ehrenhof, μετὰ τοῦ γαμβροῦ του κ. Βαλλεμβέργ καὶ τῶν κυριῶν, καί, ἀφ' οὗ τοὺς ἀντεπεσκέφθημεν, προσεκλήθημεν εἰς χορὸν καὶ συναναστροφὴν των, ἥτις ἦν λίαν διακεκριμένη. Ἐχορεύθησαν δὲ καὶ τινες πε-

ρίεργοι χοροὶ ἐγχώριοι. Ὅτε δὲ περὶ τὴν 1ην ἀνεχωρήσαμεν, ἤδη ὑπέφωσκεν ἡ αὐγή.

Τῇ δὲ 1)13 Ἰουλίου μετέβημεν διὰ σιδηροδρόμου εἰς Ὑψάλην, ἔνθα, ἀφικθέντες εἰς τὰς 11^{3/4}, ἐπεσκέφθημεν τὸ περίφημον Πανεπιστημεῖον, μὴ ἐπαρκοῦν πλέον εἰς τὰς παρούσας ἀνάγκας, ὥστε ἐπρόκειτο νὰ κτισθῇ νέον, εἶδομεν δὲ καὶ πλεῖστα χειρόγραφα, ὧν, ὡς παρατηρήσαμεν, ἐν τῆς Νέας Γραφῆς διὰ χρυσαργύρων γραμμάτων ἐπ' ἐρυθρᾷ μεμβράνης γεγραμμένον τοῦ ε' αἰῶνος, ἀνέγνωμεν δὲ καὶ τὴν περιγραφὴν τοῦ ἀποκεφαλίσμου τοῦ Βασιλέως Λουδοβίκου ΙΣΤ' καὶ τῆς Βασιλίσσης ἐν ἐφημερίδι τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Εἶτα δὲ μετέβημεν εἰς τὴν Μητρόπολιν, κεκοσμημένην δι' ἀρχαίων τοιχογραφιῶν, καὶ ἐγκλείουσαν τάφους παλαιῶν Βασιλέων, τοῦ Ἐρρίκου, τοῦ Ἰακώβου, τοῦ Γουσταύου Βάζα, καὶ ἐπεσκέφθημεν τὸν βοτανικὸν κῆπον, τὸν λεγόμενον τοῦ Λινναίου, ἔχοντα βοτανικὸν μουσεῖον κατάκοσμον, καὶ ἐν ἄλλοις, περιέχον ὠραίαν προτομὴν τοῦ πατρὸς τῆς βοτανικῆς ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις.

Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν δ' ἡμῶν παρευρέθημεν ἐφ' ἀμάξης, εἰς ἵππικὸν θέαμα, ὃ, μετ' ἀξιωματικῶν καὶ ἄλλων κυρίων καὶ κυριῶν ἔδιδεν, ἐν μέρει καὶ πρὸς δεξίωσιν ἡμῶν, ἡ κυρία Wallemberg, αὐτὴ ἐπιβαίνουσα ὠραίου ἵππου, ὃν εἶχε ποτὲ τῇ δωρήσῃ ὁ Σουλτάνος.

Πλὴν τούτου δὲ μετέβημεν δι' ἀτμοπλοίου, θαυμαστὰς νήσους καὶ ὄχθας παραπλέοντες, καὶ εἰς τὸ τρεῖς ὥρας ὀπέχον Grïpsholm φρούριον καὶ κατοικίαν τοῦ Γουσταύου Ἀδόλφου, εἰς ὃ εἶδομεν περὶ τὰς δισχιλίας εἰκόνας, ἐγκατατεθειμένας, καὶ Θέατρον Γουσταύου τοῦ Γ' καὶ τὰς ἀπαισίους φυλακὰς Ἐρρίκου τοῦ ΙΣΤ καὶ Ἰακώβου τοῦ Γ'.

Τέλος δὲ τῇ 4)16 Ἰουλίου ἀπεχαιρετίσαμεν τὴν φιλότατην μου ἀδελφὴν καὶ τὸν σύζυγόν της, οὓς ἐπρόκειτο πλέον νὰ μὴ ἰδῶμεν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἀπήλθομεν εἰς Malmö, ὅθεν προουτιθέμεθα νὰ ἐπιστρέψωμεν διὰ Κοπεγχάγης, ἀλλὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἀπειτράπημεν, ιδίως ὑπὸ τοῦ Reinhold Rosen, εἰπόντος ἡμῖν,

ὅτε τὸν ἐπεσκέφθημεν πρὸς ἀποχαιρετισμόν, ὅτι, κατὰ πάσας τὰς φημερίδας, ἐπεκράτει ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς Δανίας, σφοδρὰ καὶ ἐπικίνδυνος διφθερίτις.

Ἄλλ' ἐν Malmö ἐπληροφορήθημεν ὅτι ἡ ἐπιδημία δὲν εἶχε τὸν ἀποδιδόμενον αὐτῇ ἐπικίνδυνον χαρακτήρα, δι' ὃ καί, ἐπιμείναντες εἰς τὸ πρῶτον ἡμῶν σχέδιον, ἐπλεύσαμεν εἰς Κοπεγχάγην, ὅπου ἀφίχθημεν μετὰ 1 1/2 ὥραν· ἀλλ' ἔνεκα προκειμένων ἵπποδρομείων, τοσαύτη ἦν ἡ ἐν τῇ πόλει συρροή, ὥστε κατάλυμα δὲν εὔρομεν ἐν καλῷ ξενοδοχείῳ, καὶ ἐμείναμεν, τὴν ἡμέραν ἐκείνην (5)17 Ἰουλίου) ἐν ἀθλίῳ τινι καταγωγείῳ Kronprindiessin Lovis καλουμένῳ.

Τῇ δ' ἐπομένῃ μᾶς ἐδόθησαν δωμάτια εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας, ὅπου εἶχον ἐγὼ καὶ πρὶν καταλύσει καὶ ἐν ᾧ εὔρον κατοικοῦντα καὶ τὸν Πρέσβυν τῆς Γερμανίας μετὰ τῶν θυγατέρων του, οἵτινες φιλοφρονέστατα μᾶς ὑπεδέχθησαν, μᾶς προσέκάλεσαν εἰς γεῦμα, καὶ μᾶς συνώδευσαν εἰς τὸν περίπατον ἐπὶ τοῦ φρουρίου καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς καλουμένης Lange Linie. Ὁδήγησα δὲ καὶ ἐγὼ τὰς θυγατέρας μου ταύτην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἐπιοῦσαν εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Θορβάλσεν, εἰς τοῦ κ. Σποννέκ καὶ τὴν ἑσπέραν εἰς τὸ ἐξαίσιον κοινὸν περίπατον, τὸ Τίβολι, κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ χρόνου ὄντα εἰς τὴν ἀκμὴν του, καὶ ὅπου, ἀντὶ ἡμισείας δραχμῆς, ὁ εἰσιὼν βλέπει παντοῖα θεάματα, ἀπὸ τοῦ ὑπαίθρου θεάτρου μέχρι τοῦ εἰς πειθαρχίαν ἡσκημένου ψύλλου.

Τῇ δ' ἐπιούσῃ συνεπεσκέφθημεν τὴν κυρίαν Πίου, ἣν εὔρομεν ἐν τῷ κηπαρίῳ τῆς μετὰ τριῶν ὥραιότατων μικρῶν παιδίων εἰς τὰ χόματα κυλιομένων. Ἦν δ' ἡ ἰδία νέα γυνὴ ἀγχινουστάτη καὶ παράδοξος. Ἐν ἄλλοις μᾶς διηγήθη ὅτι, ὅτε κατῴκει ἐν Ἀθήναις εἰς τ' Ἀνάκτορα μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ Ἀντιβασιλέως, ὁ τότε ἀνήλικος ἔτι Βασιλεὺς Γεώργιος, δὲν τὴν ἡγάπα διόλου. Ἐρωτήσαντός μου δὲ διατί, ἀπεκρίθη :

— «Πρῶτον διότι ἤμην ἄσχημος» (ὅπερ ἦτον ἀληθές), καὶ «δεύτερον διότι μ' ἐνόμιζε πνευματώδη καὶ σαρκαστικήν».